

PREMIUM

Feest bij de Leeuwinnen na de overwinning op Japan. © BSR Agency

Oranje lijkt akelig veel op een toernooiploeg

TIEN OP EEN RIJ De Oranjevrouwen ontpoppen zich als de ideale toernooiploeg. Of zijn ze dit WK té afhankelijk van meevallers en geluk om aanspraak te maken op de wereldtitel?

Tim Reedijk 27-06-19, 11:05

Door Tim Reedijk

Tien op een rij. De overwinning op Japan (2-1) was de tiende in de lopende serie overwinningen die Oranje heeft staan op eindtoernooien, te beginnen in de groepsfase van het gewonnen EK van 2017.

De Leeuwinnen lijken sinds de 1-0 winst op Noorwegen op 16 juli 2017, de eerste wedstrijd van de groepsfase van het EK, een doorgewinterde toernooiploeg. Want vergeet niet, ook op het EK werd alles gewonnen maar was het vóór de kwartfinale voetballend allemaal niet bijzonder. Het grote verschil met nu is dat toen de

verwachtingen veel minder hooggespannen waren. Oranje groeide in het toernooi, zoals dat zo mooi heet, en werd Europees kampioen.

Juist daarom was de druk nu groter toen Oranje dit WK stroef begon, maar de droge feiten na vier duels zijn dat Oranje kwartfinalist is dankzij vier zeges. Daarvoor had het een goal in blessuretijd nodig tegen Nieuw-Zeeland, had het geluk dat Kameroen niet gelijkmaakte vlak voor tijd én moest het een Japanse storm overleven in de tweede helft van de achtste finale. Die wedstrijd leverde dus zelfs de tiende toernooizege op rij op omdat Lieke Martens een twijfelachtige penalty in de 90ste minuut benutte.

Ja, ontegenzeggelijk speelt de factor geluk dus een rol in die serie van tien, maar zó constant presteren op toernooien met zó'n vast elftal zegt iets over de teamgeest. Die kwam dinsdag goed tot uiting bij het moment dat vaste penaltynemer Sherida Spitse het buitenkansje aan Martens gunde. Dat kun je negatief uitleggen, want waarom nam Spitse haar verantwoordelijkheid niet? De middenvelder denkt daar anders over. „Dat is teamspirit, hè. Ik denk dat het goed was voor Lieke”, vertelde Spitse. Zij wist dat de linksbuiten de torenhoge verwachtingen nog niet had waargemaakt voor de wedstrijd tegen Japan. Martens' gloriemoment kwam er met de 1-0, nu kon de aanvaller Oranje hoogstpersoonlijk naar de kwartfinale schieten. „Dat die penalty mij werd gegund, zegt veel over de onderlinge verhoudingen en de teamspirit in de groep”, vertelde de glunderende matchwinner. „We helpen elkaar waar nodig en dat voelt heel goed.”

Bondscoach Sarina Wiegman wist niet dat Martens die penalty ging nemen, maar laat Spitse vrij om zo'n beslissing te nemen. Zij vertrouwt op het elftal waaraan ze al jaren sleutelt en waarvan ze in de kern nauwelijks afwijkt. Zo'n moeizame openingswedstrijd tegen Nieuw-Zeeland deed haar niet twifelen om de boel om te gooien. Ze hield stug vast aan het plan zoals ze dat voor ogen had en wilde de onrust niet binnenlaten.

Dat pakt nu goed uit, maar de wedstrijd tegen Japan had natuurlijk zo maar anders kunnen aflopen. Dan had het verwijt wellicht geweest dat Wiegman te weinig flexibel was om af te wijken. Dan was het misschien een gebrek aan inzicht geweest om Lineth Beerensteyn – over het hele WK genomen in vier invalbeurten dreigender dan Shanice van de Sanden in vier basisplaatsen – niet vanaf het begin een kans te geven. Wiegman gaf toe dat het tegen Japan allemaal maar kielekiele was geweest.

Verval

Dus rijst de vraag hoe reëel het is dat Oranje deze reeks kan vasthouden. De voetbalsters zijn niet in een vorm dat ze opeens als favoriet voor de wereldtitel worden beschouwd. Niet zo lang het voetballende verval nog zo groot is. Wiegman sprak van de beste eerste helft onder haar leiding, maar daartegenover staat dat Oranje geen enkel antwoord had op Japan in de tweede helft.

Geluk en teamspirit hielpen Oranje naar de kwartfinale. Die eerste factor is zo onvoorspelbaar dat je er niet op kunt bouwen en dus zal Italië bloed ruiken zaterdag. Maar onderschat Oranje niet, de toernooiploeg die ze is. Dat hebben we in 2017 gezien.

Daniëlle van de Donk en Victoria Pelova. © BSR Agency